

Arrest

nr. 118 990 van 17 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, en hun minderjarige kinderen X, X, X en X op 12 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 23 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat P.-J. STAELENS en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht op 14 mei 2013 en die luidt als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.12.2011 werd ingediend door en op 15.01.2013 aangevuld door:

*R., M. A. (R.R. (...))
geboren te (...) op (...)*

en echtgenote:

R., R. (R.R. (...)) geboren te (...) op (...)

Wettelijke vertegenwoordigers van:

*R., M., geboren op (...)
R., N., geboren op (...)
R., S., geboren op (...)
R., M. Y., geboren op (...)*

*nationaliteit: Afghanistan
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijzen betrokkenen naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 15 januari 2009 in België verblijven, blijk geven van een verhoogde onafhankelijkheid mede door het volgen van Nederlandse lessen (zie aanmeldingsformulieren, inschrijvingsbewijzen, deelcertificaten, certificaat, verklaringen van docenten), een inburgeringscontract ondertekenden en attesten van de cursus maatschappelijke oriëntatie voorleggen, goede relaties onderhouden met sociale overheidsinstanties, werkwilbig zijn, vriendelijk zijn, behulpzaam zijn, gemotiveerd zijn, leergierig zijn, een welgemeende integratiewil betonen, sociaal zijn en getuigenverklaringen voorleggen verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 16 januari 2009, deze aanvraag werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingen betwistingen op 22 november 2010. De duur van de procedure - namelijk 1 jaar 10 maanden en 6 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De voormalige raadvrouw van betrokkenen stelt dat de huidige situatie in Afghanistan in acht genomen, het duidelijk is dat betrokkenen zich in een prangende humanitaire situatie bevinden aangezien een gedwongen terugkeer onmogelijk is daar dit immers een onmenselijke behandeling zou uitmaken en dus een schending zou inhouden van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en dit zeker gezien de aanwezigheid van kinderen.

Vooreerst haalt meester Riad een aantal algemene rapporten en artikels aan in verband met de situatie in Afghanistan (UNHCR Global Report 2009 - Afghanistan; Amnesty International "Ven/olg Taliban voor oorlogsmisdaden" dd. 10 augustus 2010; "Reisadvies Afghanistan 2010" FOD Buitenlandse Zaken). We merken in dit verband op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eraan herinnert dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. "In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. " (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27 juli 2007, nr 1.018).

Vervolgens spitst meester Riad zich toe op de situatie van de jonge schoolgaande kinderen (zie schoolattesten) van verzoekers en dan in het bijzonder op die van de twee dochters van het gezin. Meester Riad haalt in dit verband het "Thematisch ambtsbericht schoolgaande kinderen (in het bijzonder meisjes) in Afghanistan" opgesteld door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken dd. 29 maart 2011 aan (zie: <http://www.rijksverheid.nl/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2011/03/23/afghaans-onderwijssysteem.html>). Hiernaast verwijst de raadvrouw naar het Afghaanse meisje Sahar Hbrahim Gel dat een verblijfsvergunning kreeg in Nederland alsook naar het in Nederland gevoerde beleid inzake Afghaanse meisjes. We maken hierbij volgende opmerkingen. Uit het recentste ambtsbericht in verband met Afghanistan opgesteld door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (zie <http://www.rijksverheid.nl/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2012/07/05/afghanistan-2012-07-04.html>) blijkt dat in theorie zowel jongens als meisjes toegang hebben tot het onderwijs, zij het dat het in de praktijk voorkomt dat meisjes meer kans hebben van onderwijs verstoken te blijven. Echter worden in het verzoekschrift geen argumenten naar voren gebracht op grond waarvan geconcludeerd zou kunnen worden dat juist de dochters van betrokkenen moeilijk of geen toegang tot onderwijs zouden kunnen krijgen. Noch wordt beargumenteerd waarom de situatie van Sahar Hbrahim Gel vergelijkbaar zou zijn met die van de dochters van betrokkene of op welke manier de kinderen verwesterd zouden zijn. Het is dan weliswaar betreurenswaardig dat er voor meisjes in Afghanistan weinig mogelijkheden zouden bestaan om zich te ontplooiën en dat Afghanistan het slechtste land ter wereld zou zijn voor kinderen volgens de directeur van UNICEF, maar dit levert op zichzelf geen schending op van artikel 3 van het EVRM.

Tenslotte stelt Meester Riad dat er rekening dient gehouden te worden met het profiel van R. R., zij zou zich intussen volledig aangepast hebben aan de westerse samenleving en zou een westerse levensstijl aangenomen hebben. Meester Riad haalt de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" (zie: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4a6477ef2.html>) aan alsook een vonnis van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin onder meer gesteld wordt dat vrouwen die zich niet conform de traditionele rollenpatronen gedragen in Afghanistan het risico lopen het slachtoffer van geweld te worden. In dit verband merken we op dat mevrouw R. R. ongeveer tot haar 27ste levensjaar in Afghanistan woonde, ze is aldaar geboren en opgegroeid. Zij heeft bij haar asielprocedure verklaard uit Afghanistan gevlucht te zijn omwille van problemen gelieerd aan de situatie van haar echtgenoot, nergens gaf zij aan in Afghanistan ernstige problemen te hebben gekend omwille van haar persoonlijke levensstijl. Uit bovenvermeld Algemeen Ambtsbericht Afghanistan dd juli 2012 blijkt dat Afghaanse vrouwen beperkt de mogelijkheid hebben om zich aan de heersende normen en opvattingen te onttrekken. In de grote steden zou het voor vrouwen mogelijk zijn een relatief modernere levensstijl te hebben, mits de familie hiermee instemt. Over het algemeen zou gelden dat vrouwen die terug keren naar Afghanistan geen problemen hoeven te verwachten indien zij een netwerk hebben en zich (ten minste uiterlijk) conformeren aan de traditionele Afghaanse normen. Betrokkene is afkomstig uit Kaboel en uit het verzoekschrift blijken nergens bijzondere omstandigheden die erop wijzen dat betrokkene zich bij een tijdelijke terug keer niet opnieuw zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse cultuur. Bovendien wordt aan betrokkenen gevraagd de aanvraag tot machtiging in te dienen via de reguliere weg, niet om zich opnieuw te vestigen in Afghanistan.

De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in buitengewone gevallen toepassing vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs waarom zij persoonlijk zouden getroffen worden terwijl het in casu enkel bij beweringen blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De voormalige raadvrouw van betrokkene haalt de artikelen 2, 3 en 14 van het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (zie http://www.europarl.europa.eu/charter/pdf/text_nl.pdf) aan. Zonder specifiek op de inhoud van eik van die artikelen in te gaan, kunnen we stellen dat voor geen enkel artikel aangegeven wordt hoe onderhavige beslissing deze artikelen voor betrokkenen persoonlijk zou schenden. De loutere vermelding van deze artikelen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen niet voor overlast zorgen en geen gevaar betekenen voor de veiligheid en de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.2. Op 23 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris in hoofde van de eerste verzoekende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Dit is de tweede bestreden beslissing, die de eerste verzoekende partij ter kennis wordt gebracht op 25 mei 2013 en die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten R. M. A.
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 22 november 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.3. Op 23 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris in hoofde van de tweede, derde, vierde, vijfde en zesde verzoekende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Dit is de derde bestreden beslissing, die de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht op 25 mei 2013 en die luidt als volgt:

*“+ vier (4) kinderen : R. M. (...)
R. N. (...)
R. S. (...)
R. M. Y. (...)*

RECTO

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten R. R.
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan
het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 22 november 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota werpt de verwerende partij een exceptie houdende de onontvankelijkheid van het beroep op in zoverre het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing.

Zij betoogt dat er onvoldoende samenhang bestaat tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing, zodat het beroep in beginsel slechts ontvankelijk is ten aanzien van de beslissing die het voornaamste onderwerp uitmaakt van het verzoekschrift, zijnde de eerste bestreden beslissing.

Zij betoogt dienaangaande wat volgt:

"In hoofddorde, met betrekking tot het bestreden bevel, heeft verwerende partij de eer op te merken dat artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende bepaalt:

"Zo er grond toe bestaat bij eenzelfde arrest uitspraak te doen over verscheidene zaken die bij verschillende kamers aanhangig zijn, kan de eerste voorzitter, hetzij ambtshalve, hetzij op verzoek van de partijen, bij beschikking de kamer aanwijzen die van de zaken zal kennis nemen. Deze beschikking wordt door de griffie aan de partijen betekend.

Geldt het zaken die bij dezelfde kamer aanhangig zijn, kan de samenvoeging er van door de voorzitter van deze kamer bevolen worden."

Inzake de verknochtheid van zaken, heeft de Raad van State reeds het volgende verduidelijkt:

"Overwegende dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om alzo de rechtstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken; dat meerdere vorderingen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig kunnen worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd meer bepaald indien vorderingen wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere; dat, indien de vorderingen niet voldoende samenhangen, alleen de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift vernoemde vordering geacht regelmatig te zijn ingesteld. " (R.v.St., 22 mei 2006, nr. 159.064; zie ook: R.v.St., 12 september 2005, nr. 148.783; R.v.St., 21 oktober 2005, nr. 150.507)

De beslissing d.d. 8 mei 2013 betreft een onontvankelijkheidsbeslissing omtrent een aanvraag ex artikel 9bis, terwijl de beslissing d.d. 23 mei 2013 een bevel betreft om het grondgebied te verlaten gegeven ingevolge het arrest van de Raad d.d. 22 november 2010 (nr. 51 396).

Een eventuele vernietiging van de beslissing d.d. 8 mei 2013 zou geenszins een weerslag hebben op de uitkomst van de vordering betreffende de beslissing van 23 mei 2013. Geen enkele wettelijke bepaling, noch de rechtspraak, kent immers een schorsend karakter toe aan de aanvraag ex artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een aanvraag ex artikel 9bis verhindert niet dat het onwettig karakter van het verblijf van een vreemdeling wordt vastgesteld en dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

Zo stelt de Raad in zijn arrest nr. 72.530 van 23 december 2011:

"De Raad benadrukt dat, zoals verweerder terecht stelt, het loutere indienen van een verzoek om tot een verblijf gemachtigd te worden niet automatisch tot gevolg heeft dat verzoeker legaal op het grondgebied verblijft en niet verhindert dat het onwettig karakter van zijn verblijf wordt vastgesteld (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950). Het indienen van een aanvraag die erop gericht is een verblijfsmachtiging te verkrijgen heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626)."

Een eventuele vernietiging van de beslissing d.d. 23 mei 2013, zou evenmin een weerslag hebben op de uitkomst van de vordering betreffende de beslissing d.d. 8 mei 2013. Dergelijke vernietiging zou op zich immers niet tot gevolg hebben dat er in dit geval wel sprake is van buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekers.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen sprake is van verknochte zaken in de zin van artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing d.d. 8 mei 2013 dient als belangrijkste vordering te worden beschouwd. Bijgevolg, wordt enkel die vordering geacht regelmatig te zijn ingesteld.

De vordering tegen het bestreden bevel is derhalve onontvankelijk."

Ter terechtzitting wijst de waarnemend voorzitter op de exceptie opgeworpen wegens verknochtheid en vraagt verzoekende partij haar standpunt toe te lichten. De advocaat van de verzoekende partij verwijst naar het verzoekschrift en stelt dat beide beslissingen wel degelijk samen kunnen worden aangevochten.

De verzoekende partijen vragen in hun inleidend verzoekschrift om de beslissing van 8 mei 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, te vernietigen evenals de bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 23 mei 2013 (bijlage 13*quinqüies*). Zij geven echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS

30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De procedure in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de asielpcedure maken immers aparte en onderscheiden procedures uit met eigen gevolgen.

De bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 23 mei 2013 (bijlage 13quinquies) zijn vervolgbeslissingen van de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij hun asielaanvragen negatief werden beëindigd. Een en ander staat bovendien duidelijk te lezen in die bevelen zelf. Zo vormen artikel 75, § 2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en niet artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de wettelijke gronden waarop deze bevelen zijn gestoeld.

Beide bestreden beslissingen vertonen aldus geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift. Gelet op het gegeven dat er geen indicatie voorligt van het feit dat aan de één van de aangevochten beslissingen een zwaarwichtiger belang zou moeten worden toegedicht dan aan de andere, is het beroep enkel ontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, welke tevens ook de belangrijkste of voornaamste beslissing is.

Het beroep is derhalve onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de tweede en de derde beslissing.

De opgeworpen exceptie is in de aangegeven mate gegrond.

2.2. Het beroep werd ingediend door beide ouders en hun vier minderjarige kinderen. Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat hij rechtsgeldig vertegenwoordigd dient te zijn om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu wordt met de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ten opzichte van de hele familie onontvankelijk verklaard en betreft rechten die aan de persoon verbonden zijn. De vier kinderen, zijnde de derde, vierde, vijfde en zesde verzoekende partij, beschikken gezien hun leeftijd (respectievelijk 13 jaar, 9 jaar, 5 jaar en 4 jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad in te stellen. Zij dienden aldus rechtsgeldig vertegenwoordigd te worden. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste twee verzoekende partijen optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde, vierde, vijfde en zesde verzoekende partij onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

3.1. In het eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verder voeren zij aan dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Zij citeren de motieven van de bestreden beslissing en lichten de draagwijdte van de formele motiveringsplicht toe, die er in wezen op neerkomt dat het normdoel ervan is dat de bestuurde in staat wordt gesteld om de beslissing feitelijk en rechtelijk te begrijpen. Verder zetten zij uiteen wat volgt :

“11.1.3. De verwerende partij stelt dat de volgende elementen van verzoekende partij tot de integratie behoren, namelijk ‘Het feit dat betrokkenen sinds 15 januari 2009 in België verblijven, blijk geven van een verhoogde onafhankelijkheid mede door het volgen van Nederlandse lessen (zie aanmeldingsformulieren, inschrijvingsbewijzen, deelcertificaten, certificaat, verklaringen van docenten), een inburgeringscontract ondertekenden en attesten van de cursus maatschappelijke oriëntatie voorleggen, goede relaties onderhouden. met sociale overheidsinstanties, werkwillig zijn, vriendelijk zijn, behulpzaam zijn, gemotiveerd zijn, leergierig zijn, een welgemeende integratiewil betonen, sociaal zijn en getuigenverklaringen voorleggen verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Bovenstaande voorbeelden van een perfecte integratie worden met andere woorden niet behandeld omdat deze tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Verzoekende partij begrijpt niet waarom bovenstaande elementen tot de gegrondheidsfase zouden horen en niet tot de ontvankelijkheidsfase?

Nergens in de Vreemdelingenwet - ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

De verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij zich schuldig maakt aan ‘machtsoverschrijding’ door te stellen dat bovenstaande elementen tot de ‘gegrondheid’ zouden behoren, voor deze stelling bestaat immers geen enkele wettelijke basis.

In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij zowel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de formele motiveringsplicht heeft geschonden.

11.1.4. Verder wordt in de thans bestreden beslissing nog steeds gesproken van artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Wanneer de Vreemdelingenwet erop nagelezen wordt, kan dit artikel nergens teruggevonden worden en moet er vastgesteld worden dat dit niet bestaat.

Met enige goede wil kan er worden begrepen dat het om artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou gaan. Het is echter niet aan de verzoekende partij om uit te zoeken wat de verwerende partij nu juist bedoelt; Zoals hier boven omschreven, moet de thans bestreden beslissing feitelijk EN rechterlijk te kunnen begrijpen!

11.1.5. Bovendien fungeren de elementen qua integratie juist als buitengewone omstandigheid. Aangezien verzoekende partijen zo goed geïntegreerd zijn in onze samenleving is het voor hen thans onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst. Verzoekende partijen hebben alhier hun leven opgebouwd en, een uitgebreide vrienden- en kennissengroep uitgebouwd. Een eventuele verwijdering van verzoekende partijen naar hun land van herkomst zou een nefast betekenen voor hun integratie.

Bovendien bevinden verzoekende partijen zich in een ontvankelijk medische regularisatie, Het spreekt voor zich dat zij deze willen afwachten.

Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijk motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!”

3.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

In de mate dat de verzoekende partijen aanvoeren dat de formele motiveringsplicht geschonden is omdat in de bestreden beslissing “(...) *nog steeds wordt gesproken van artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980*”, terwijl dit artikel nergens in de Vreemdelingenwet staat, wijst de Raad er op dat, zoals de verzoekende partijen zelf aangeven, uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat zij genomen werd “*in toepassing van artikel 9bis (...)*”. De verwijzing naar artikel 9.2, of beter artikel 9, tweede lid ligt overigens voor de hand, nu wordt gesteld dat de elementen met betrekking tot de integratie van verzoekers het voorwerp kan uitmaken van een eventueel onderzoek conform deze bepaling, die bepaalt dat de machtiging tot verblijf door de vreemdelingen in beginsel moet worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Waar de verzoekende partijen stellen niet te begrijpen waarom de verwerende partij bepaalde door hen aangevoerde elementen kwalificeert als behorende tot de gegrondheidsfase en niet tot de ontvankelijkheidsfase, is de Raad van oordeel dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden. Een schending van de formele motiveringsplicht op deze gronden is dan ook geenszins aangetoond.

3.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling van de elementen die zij hadden aangebracht in hun regularisatieaanvraag als behorende tot de gegrondheidsfase en niet tot de ontvankelijkheidsfase en dus in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.5. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

3.6. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of de verzoekende partijen afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De verzoekende partijen kunnen worden bijgetreden waar zij stellen dat nergens in de Vreemdelingenwet, en dus ook niet in artikel 9bis, wettelijk wordt vastgelegd welke elementen behoren tot de ontvankelijkheidsfase en welke tot de gegrondheidsfase. Gelet op hetgeen voorafgaat tonen zij geenszins aan dat het kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij van oordeel is dat de elementen met betrekking tot de integratie van de aanvragers geen buitengewone omstandigheden uitmaken die met zich zouden brengen dat betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure. Waar zij stellen dat een eventuele verwijdering nefast zou zijn voor hun integratie, wijst de Raad er op dat zij daarmee nog niet het bestaan van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, zoals hierboven uiteengezet, aantonen. Waar zij nog aanvoeren dat zij een ontvankelijk bevonden aanvraag tot medische regularisatie hebben, die zij willen afwachten, doen zij dat evenmin. Immers, de verwerende partij is er slechts toe gehouden rekening te houden met en te oordelen over de argumenten die in aanvraag om machtiging tot verblijf werden opgeworpen. Er is geen verwijzing naar de aanvraag om medische regularisatie in de onderhavige aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de verwerende partij *in casu* een invulling aan het begrip "*buitengewone omstandigheden*" zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig zou zijn met deze bepaling.

3.6. Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer het bestuur zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partijen naar voor brengen en die samenvallen met hetgeen hiervoor reeds werd gesteld, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding.

3.7. De Raad kan ten slotte alleen maar vaststellen dat verzoekers zich uitsluitend toespitsen op de motivering in zoverre die oordeelt over de aangehaalde elementen van integratie en zij de motieven in de bestreden beslissing die betrekking hebben op de humanitaire situatie in Afghanistan in het algemeen en die van verwesterde vrouwen en jonge schoolgaande meisjes in het bijzonder volledig ongemoeid en dus onbetwist laten, zodat deze motieven onverminderd overeind blijven.

3.6. Geen van de onderdelen van het eerste middel, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, is gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd, en het beroep tot nietigverklaring tegen de tweede en de derde bestreden beslissing is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS